

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 7.11.2012
COM(2012) 648 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

**om, hvordan det lokale Schengensamarbejde har fungeret i de første to år af
gennemførelsen af visumkodeksen**

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

om, hvordan det lokale Schengensamarbejde har fungeret i de første to år af gennemførelsen af visumkodeksen

I. INDLEDNING

Kommissionen understregede i sin meddelelse af 18. november 2011 om den samlede strategi for migration og mobilitet¹, at fremme af og støtte til mobilitet indgår som et strategisk element i EU's eksterne migrationspolitik. Den gælder for en bred vifte af mennesker, f.eks. personer på kortvarigt gæsteophold, turister, studerende, forskere, erhvervsfolk og besøgende familiemedlemmer. Mobilitet er derfor en vigtig dimension af EU's samlede strategi. Der er en tæt sammenhæng mellem mobilitet og visumpolitik. Medlemsstater, der udsteder "Schengenvisa", udstedte omkring 12 millioner visa til kortvarigt ophold i 2011. Visumpolitikken er et afgørende element i enhver fremadrettet mobilitetspolitik.

I sin meddelelse af 24. maj 2011 foreslog Europa-Kommissionen som led i sin reaktion på de historiske begivenheder i det sydlige Middelhavsområde at indlede en dialog om migration, mobilitet og sikkerhed med landene i det sydlige Middelhavsområde. Et resultat af denne dialog kan være, at der indgås mobilitetspartnerskaber med Egypten, Marokko, Tunesien og Libyen. Rådet har i forskellige sammensætninger, bl.a. Det Europæiske Råd den 24. juni 2011, tilsluttet sig denne strategi. Der bør i forbindelse med henstillingerne i denne rapport tages hensyn til disse begivenheder.

Rapporten behandler primært gennemførelsen af det lokale Schengensamarbejde og indeholder henstillinger med henblik på at forbedre og styrke dette samarbejde. Desuden indeholder den henstillinger, der fokuserer på bestemte regionale aspekter såsom konsulatsdækning, som skal ses i sammenhæng med de prioriteringer, der foreslås i meddelelsen om en samlet strategi.

II. DET LOKALE SCHENGENSAMARBEJDE – GENERELLE BETRAGTNINGER

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)² trådte i kraft den 5. oktober 2009 og fandt anvendelse fra den 5. april 2010. Visumkodeksen udgør en omarbejdning af eksisterende lovgivning om procedurer og betingelser for udstedelse af visa til kortvarigt ophold (f.eks. visa til kortvarige ophold, der ikke overstiger 90 dage i en periode på 180 dage, og lufthavnstransitvisa). I henhold til visumkodeksens artikel 51 er der udarbejdet "instrukser vedrørende den praktiske anvendelse af visumkodeksen", nemlig Kommissionens afgørelse K(2010) 1620 endelig om håndbogen vedrørende behandling af visumansøgninger og ændringer af udstedte visa, hvis målgruppe er konsulatspersonale, der behandler visumansøgninger (vedtaget den 19. marts 2010³), og Kommissionens afgørelse K(2010) 3667 endelig om håndbogen vedrørende organisationen af visumafdelinger og det

¹ KOM(2011) 743 endelig.

² EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.

³ K(2010) 1620 endelig, ændret ved K(2011) 5501 endelig af 4.8.2011.

lokale Schengensamarbejde, hvis målgruppe er myndigheder med ansvar for at organisere konsulatstjenester og tjenester, der er involveret i det lokale Schengensamarbejde (vedtaget i juni 2010).⁴

Bestemmelserne i visumkodeksen⁵ gælder generelt for medlemsstaternes konsulater. I betragtning af forskellene i de lokale forhold har lovgiverne dog erkendt, at det er nødvendigt at sikre et sammenhængende samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen på lokalt plan, således at der sker en harmoniseret anvendelse af de generelle retlige bestemmelser, hvor der tages hensyn til lokale forhold: "Det lokale Schengensamarbejde er afgørende for en harmoniseret anvendelse af den fælles visumpolitik og en passende vurdering af risikoen for indvandring og/eller sikkerhedsrisikoen. I betragtning af forskellene i de lokale forhold bør den operationelle anvendelse af særlige lovgivningsmæssige bestemmelser vurderes af medlemsstaternes diplomatiske og konsulære repræsentationer på de enkelte steder for at sikre en harmoniseret anvendelse af de retlige bestemmelser og undgå "visumshopping" og forskellig behandling af visumansøgerne" (betragtning 18 i visumkodeksen).

"Lokale forhold" vedrører aspekter såsom dokumentation af f.eks. beskæftigelse, afhængigt af det administrative og retlige system i værtslandet, eller særtræk ved forskellige ansøgergrupper i et bestemt tredjeland, f.eks. i forbindelse med migrationspres.

I visumkodeksens artikel 48 fastlægges den retlige ramme for det lokale Schengensamarbejde samt opgavefordelingen. Disse opgaver vedrører især vurderingen af behovet for at harmonisere lister over den dokumentation, som visumansøgerne skal indsende i et bestemt land, fælles kriterier for gennemførelsen af frivillige visumafgiftsfritagelser for bestemte ansøgergrupper, ensartet information til visumansøgere og udveksling af relevant information mellem medlemsstaternes konsulater i en bestemt lokalitet.

Det lokale Schengensamarbejde er en fælles opgave for medlemsstaternes konsulater og Kommissionen, i princippet via EU-delegationerne. I marts 2010 anmodede Kommissionens tjenestegrene alle ledere af EU's delegationer om at udpege et kontaktpunkt blandt de medarbejdere, der skal koordinere det lokale Schengensamarbejde.

Kommissionens rolle er at indkalde til Schengensamarbejds møder og sikre, at der tages referat af alle møder. Kommissionen skal også udarbejde årsrapporter inden for hver jurisdiktion.

Koordinationen af det lokale Schengensamarbejde er ikke en lige stor udfordring alle steder, det afhænger f.eks. af antallet af medlemsstater, der er repræsenteret de forskellige steder, om der er konsulater andre steder end i hovedstaden, som udsteder visa, og om værtslandets statsborgere er visumpligtige eller ej.

Der gøres også opmærksom på, at i 22 tredjelande⁶ er der ingen af EU-medlemsstaterne, der har et konsulat, hvilket betyder, at det lokale Schengensamarbejde er irrelevant, og i

⁴ K(2010) 3667 endelig.

⁵ Af forenklingshensyn bruges ordet "konsulater" i hele teksten til at betegne medlemsstaternes diplomatiske og konsulære repræsentationer.

⁶ 17 af disse er tredjelande, hvis statsborgere er visumpligtige, og 5 er tredjelande, hvis statsborgere ikke er visumpligtige.

31 tredjelande er der ikke nogen EU-delegation, hvilket betyder, at Kommissionen ikke har oplysninger om situationen vedrørende det lokale Schengensamarbejde.

I henhold til visumkodeksen (artikel 48, stk. 5) skal der udarbejdes en årsrapport inden for hver jurisdiktion, som skal forelægges Europa-Parlamentet og Rådet. På grund af det lokale Schengensamarbejdes hidtidige store betydning for en harmoniseret gennemførelse af den fælles visumpolitik er formålet med denne rapport at foretage en vurdering af, hvordan det lokale Schengensamarbejde har fungeret, siden visumkodeksen blev taget i anvendelse, og rådgive om, hvordan det kan forbedres, indtil de evalueringer, der skal fremsendes til Kommissionen i 2013 og 2014, jf. kodeksens artikel 57, foreligger.

– **Metode**

Alle EU-delegationer modtog i henholdsvis marts 2011 og 2012 en skabelon til årsrapporten inden for hver jurisdiktion med en fortegnelse over alle de centrale emner, den skal indeholde. Rapporterne skulle dække perioden april 2010-marts 2011 og april 2011-marts 2012. I 2011 blev der indsendt 70 rapporter, og frem til juli 2012 var der blevet indsendt 71 rapporter. Det betød, at der i hver rapporteringsperiode af forskellige grunde ikke var indsendt ca. 50 rapporter: 13 EU-delegationer havde ikke udpeget et kontaktpunkt for det lokale Schengensamarbejde, eller det deltog ikke aktivt (omkring 30 EU-delegationer), der var ikke noget samarbejde i henhold til visumkodeksen, fordi kun en eller to medlemsstater var repræsenteret og kunne udstede visa på stedet (27 steder), eller fordi statsborgere fra værtsstaten ikke var visumpligtige, og der derfor kun var udstedt få visa, eller fordi der ikke var noget samarbejde mellem medlemsstaterne.

III. VURDERING AF DET LOKALE SCHENGENSAMARBEJDE

1. Den nye retlige ramme for det lokale Schengensamarbejde

Kommissionen sikrer koordinationen af det lokale Schengensamarbejde via EU-delegationerne. Efter udpegelsen af kontaktpunkterne for det lokale Schengensamarbejde modtog disse et sæt ofte stillede spørgsmål om visumkodeksen, det lokale Schengensamarbejde og de opgaver, der skal udføres. Kontaktpunkterne har adgang til håndbøgerne om visumkodeksen og andre vigtige oplysninger på CIRCA.⁷ Kontoret for visumpolitik i GD HOME informerer om arbejdet i relevante organer i Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet og fungerer som "helpdesk", der yder direkte, operationel støtte til EU-delegationerne.

Generelt beklager kontaktpunkterne den manglende strukturerede undervisning vedrørende navnlig visumkodeksen og generelt den fælles visumpolitik. Der bør naturligvis tages fat på dette problem fremover.

I løbet af referenceperioden har medarbejdere fra GD HOME givet generelle præsentationer for personale, der skal udstationeres i udlandet, i forbindelse med seminarer afholdt af GD RELEX (og senere af EU-Udenrigstjenesten).

⁷ CIRCA: Communication Information Resource Centre Administrator, en webbaseret applikation til informationsudveksling.

Det fremgik desuden af vurderingen, at medlemsstaternes konsulater ikke var blevet gjort tilstrækkeligt opmærksom på den nye retlige ramme, og det blev fremført, at de havde brug for instrukser fra deres centrale myndigheder, før de kunne vurdere behovet for harmonisering på lokalt plan eller udarbejde årsrapporterne.

2. Møder om det lokale Schengensamarbejde

Normalt afholdes der møder hver anden måned, dog oftere, hvis det er nødvendigt. Formand for møderne er enten EU-delegationen eller EU-delegationen og det roterende formandskab i fællesskab. Kun i et par enkelte jurisdiktioner varetages formandsposten af en medlemsstat, hvis der er udpeget et lokalt kontaktpunkt. Der er hjemmel for en sådan deling eller uddelegering af opgaverne i visumkodeksen (artikel 48, stk. 4).

Der har været et rimeligt godt fremmøde til møderne, og der er blevet sat stor pris på den kontinuitet, der sikres med inddragelsen af EU-delegationerne. Trods bestemmelserne i visumkodeksen (dvs. artikel 48, stk. 6, og retningslinjerne i den anden håndbog, del II, punkt 4.2) inviteres repræsentanter for de medlemsstater, der ikke anvender den fælles visumpolitik, systematisk til møderne. Det er dog ikke klart, om pligten til systematisk også at invitere associerede stater og de tre medlemsstater, der endnu ikke anvender den fælles visumpolitik, overholdes fuldt ud i alle jurisdiktioner.

Der udarbejdes fælles rapporter, men ofte indeholder de ingen operationelle konklusioner, hvilket betyder, at der ikke følges op på de spørgsmål, der rejses. De fleste kontaktpunkter for det lokale Schengensamarbejde sender systematisk rapporter til Kommissionen og arbejder ud fra den antagelse, at medlemsstaternes konsulater også sender dem til deres respektive centrale myndigheder, jf. visumkodeksens artikel 48, stk. 5. De fremsendes ikke altid til medlemsstaterne, hvilket er uheldigt, da det betyder, at disse enten ikke får oplysninger om konklusioner eller rejste spørgsmål, eller at de får en anden version end den, der formidles på lokalt plan og til Kommissionen. Viden om, hvordan visumkodeksen rent faktisk gennemføres, er derfor fortsat meget spredt, og klager fra tredjelande kan ikke vurderes ordentligt.

3. Konkrete operationelle opgaver, som skal udføres inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde

3.1. Vurdering af behovet for at harmonisere listerne over den krævede dokumentation

I starten af visumkodeksens gennemførelse er en af de vigtigste opgaver i forbindelse med det lokale Schengensamarbejde at udarbejde detaljerede lister over den krævede dokumentation. Dette vil få den mest synlige betydning for visumansøgere og lokale myndigheder. I juli 2012 (dvs. mere end 2 år efter, at kodeksen blev taget i anvendelse) havde Kommissionen kun vedtaget fem afgørelser, som dækker det lokale Schengensamarbejde i syv jurisdiktioner (Bosnien-Hercegovina, Kina, Indonesien, Saudi-Arabien, Sri Lanka, Tyrkiet og Vietnam, Egypten, Den Forenede Kongerige, Chile, Kasakhstan, Nicaragua og Nigeria), og arbejdet gik fremad i 18 andre jurisdiktioner rundt omkring i verden. Der er forskellige grunde til, at der ikke er gjort større fremskridt. Der synes f.eks. at være en vis modvillighed på lokalt plan i medlemsstaterne, hvor man tilsyneladende ikke har kendskab til den retlige pligt til at foretage denne vurdering, og der har manglet viden i nogle medlemsstaters konsulater om anvendelsen af den fælles visumpolitik. I visse jurisdiktioner er kun en eller to medlemsstater repræsenteret, hvilket af indlysende grunde gør harmonisering mindre relevant. Det samme gør sig gældende, når værtsstatens statsborgere ikke er visumpligtige. Der er dog ét fællestræk

for de 30 jurisdiktioner med lokalt Schengensamarbejde, som har udført denne opgave, nemlig at EU-delegationen disse steder har investeret store ressourcer i at koordinere arbejdet i tæt samarbejde med medlemsstaternes konsulater.

3.2. Informationsudveksling om frivillige visumgebyrfritagelser og vurdering af behovet for fælles kriterier

Ifølge artikel 16, stk. 5, kan medlemsstaterne fritage tre specifikke personkategorier for visumgebyr⁸. For at sikre en ensartet anvendelse af den frivillige visumgebyrfritagelse i samme jurisdiktion og dermed undgå ulige behandling af ansøgere og visumshopping er følgende blevet tilføjet (artikel 16, stk. 5, sidste punktum): *"Medlemsstaterne sigter mod at harmonisere anvendelsen af disse undtagelser inden for det lokale Schengensamarbejde."* Det bestemmes i artikel 48, stk. 1, at de inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde navnlig vurderer behovet for følgende: ... "b) *fælles kriterier for behandling af ansøgninger med hensyn til undtagelser fra betaling af visumgebyret, jf. artikel 16, stk. 5.*"

Denne vurdering er blevet foretaget de fleste steder, og det er for tidligt at evaluere, i hvilket omfang forskelle i medlemsstaternes anvendelse af disse bestemmelser kan føre til visumshopping. Selv om medlemsstaternes konsulater et bestemt sted er enige om, at en sådan harmonisering ville være ønskelig, kan dette imidlertid ikke gennemføres i praksis, da beslutningen i nogle medlemsstater om frivillig visumgebyrfritagelse træffes på centralt plan. Dette spørgsmål bør drøftes fremover.

3.3. Udveksling af information om visumgebyr, der opkræves i lokal valuta, og vurdering af behovet for harmonisering

Følgende bestemmes i artikel 16, stk. 7, andet punktum, *"Opkræves visumgebyret i en anden valuta end euro, fastsættes størrelsen af det visumgebyr, der opkræves i den pågældende valuta, efter den referencekurs for euro, som Den Europæiske Centralbank har fastsat. Det beløb, der opkræves, kan rundes op, og konsulaterne sikrer inden for rammerne af lokale Schengensamarbejdsordninger, at de opkræver lige store gebyrer."*

Der er foretaget en undersøgelse i 25 forskellige jurisdiktioner rundt om i verden. Den viste forskelle på op mod 26 % i de visumgebyrer, der opkræves i lokal valuta. Nogle steder har det kunnet konstateres, at forskellene i visumgebyrer medfører visumshopping. Det er særlig vanskeligt at foretage en løbende revision, da nogle medlemsstaters konsulater ikke har lov til at afvige fra kurser, der fastsættes centralt for alle konsulatsgebyrer, som ambassaderne anvender i udlandet.

3.4. Et fælles informationsark

For at kommunikere på en harmoniseret, sammenhængende og gennemsigtig måde bør der inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde udarbejdes et fælles informationsark med oplysninger om forskellige former for visa, procedurer og betingelser for at ansøge om sådanne visa osv. (artikel 48, stk. 2).

⁸ Børn i aldersgruppen fra seks til og med elleve år, indehavere af diplomatpas og tjenestepas og unge i alderen op til 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer.

Nogle steder er der udarbejdet fælles informationsark, mens der andre steder stadig arbejdes på det. Nogle steder er holdningen, at den slags arbejde er overflødigt, fordi medlemsstaterne allerede giver de nødvendige oplysninger.

3.5. Informationsudveksling

Generelt står informationsudveksling højt på dagsordenen på møderne i det lokale Schengensamarbejde. Emnerne spænder fra spørgsmål vedrørende lokale forhold og enkeltstående tilfælde af bedrageri til spørgsmål om fortolkning af visumkodeksen og udveksling af månedlige statistikker. Det er særlig vigtigt at undersøge mulige udsving i tallene, herunder antallet af udstedte visa til flere indrejser, og sammenligne omfanget af afslag.

3.6. Udfordringer for det lokale Schengensamarbejde i den næste rapporteringsperiode

I de få rapporter, der beskrev de fremtidige udfordringer, blev der i nogle nævnt det løbende arbejde med at harmonisere procedurer, mens der i andre blev henvist til indførelsen af visuminformationssystemet.

IV. KONKLUSIONER OG HENSTILLINGER

Potentialet i den nye retlige ramme for et struktureret lokalt Schengensamarbejde, herunder Kommissionens inddragelse, er endnu ikke udnyttet fuldt ud. De resultater, der er opnået i en række centrale steder, har dog påvist merværdien ved det lokale Schengensamarbejde, idet der er sket en harmonisering af anvendelsen af den fælles visumpolitik. Dette bidrager til den opfattelse, som ansøgere og lokale myndigheder har af en realpolitik, der sikrer alle en lige og retfærdig behandling. En forbedring af det lokale Schengensamarbejde bidrager til at styrke troværdigheden af EU's fælles visumpolitik, konkretisere fordelene for statsborgere fra tredjelande og på lang sigt mindske presset for aftaler om lempelse af visumreglerne. For at forbedre det lokale Schengensamarbejde yderligere og sikre, at de vigtigste opgaver udføres i alle jurisdiktioner, og det fulde potentiale udnyttes, foreslås nedenstående aktiviteter og henstillinger. I erkendelse af ressourcebegrænsningerne i delegationerne og i overensstemmelse med de eksisterende administrative ordninger, vil følgende henstillinger kun blive gennemført i delegationer, der opretholder samme personale som i forudgående år eller øger det

a) EU-delegationernes rolle

- I perioden 2010-2012 blev hovedopgaverne i forbindelse med det lokale Schengensamarbejde udført af EU-delegationernes personale i et stadigt større antal delegationer. Det lokale Schengensamarbejde vil fortsætte med samme arbejdsbyrde og et uændret antal ansatte i de delegationer, hvor der fokuseres på prioriterede lande såsom ENP-landene og EU's strategiske partnere. En deling af arbejdsbyrden med medlemsstaternes ambassader og konsulater i disse lande vil være med til at sikre, at det lokale Schengensamarbejde fungerer bedre.
- Der skal udpeges et kontaktpunkt for det lokale Schengensamarbejde i prioriterede lande, hvis det ikke allerede er sket.

- Kontaktpunktet skal spille en aktiv rolle i forbindelse med det lokale Schengensamarbejde og gå i spidsen, når det drejer sig om at lede møder for derved at sikre kontinuiteten og kohærens i samarbejdet, idet der tages hensyn til byrdedelingen med medlemsstaterne; når f.eks. en EU-delegation ikke har tilstrækkeligt personale til at udføre opgaver vedrørende det lokale Schengensamarbejde, skal opgaverne uddelegeres til en medlemsstat.
- Hvor det er relevant, skal koordinationen med det lokale Schengensamarbejde, der ikke er baseret i en hovedstad, forbedres, eventuelt ved at inddrage medlemsstatens konsulat som lokal koordinator.
- Hvor det er relevant, skal EU-delegationen i samarbejde med medlemsstaternes konsulater vurdere, om konsulatdækningen i værtsstaten skal forbedres og i bekræftende fald undersøge den mest hensigtsmæssige måde at gøre dette på (f.eks. forslag om at etablere fælles ansøgningscentre). Dette bliver særlig relevant i lyset af den gradvise indførelse af visuminformationssystemet (VIS).
- EU-delegationen skal i samarbejde med medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer afholde informationsmøder om den fælles visumpolitik med myndighederne i værtsstaten, især om indførelsen af visuminformationssystemet på regionalt plan, for at forebygge eller afklare eventuelle misforståelser. EU-delegationen skal indhente oplysninger fra statsborgere fra tredjelande om, hvordan visumkodeksen gennemføres (f.eks. ved at indføre en "klagepostkasse"), og rapportere om problemer eller forskelle i gennemførelsen af visumkodeksen og den fælles visumpolitik, især med hensyn til gennemførelsen af aftaler om visumlempelse, så Kommissionen kan få kendskab til sådanne problemer.
- En side på EU-delegationens websted skal være dedikeret til generelle oplysninger om den fælles visumpolitik.

b) Medlemsstaternes centrale myndigheders rolle:

- Personalet på medlemsstaternes konsulater skal i højere grad være opmærksom på de retlige forpligtelser i forbindelse med de opgaver, der følger af det lokale Schengensamarbejde, jf. visumkodeksen, og på, at EU's troværdighed står på spil, fordi mange statsborgere fra tredjelande danner deres mening om EU under visumudstedelsesprocedurerne.
- De steder, hvor der ikke findes en EU-delegation, skal en medlemsstat tilbyde at lade sit konsulat det pågældende sted fungere som det lokale Schengensamarbejdes kontaktpunkt og at rapportere direkte til Kommissionen om spørgsmål i forbindelse hermed.

c) Medlemsstaternes konsulators rolle:

- De skal konstruktivt og aktivt deltage i det lokale Schengensamarbejde og være parate til at udføre opgaver.
- De skal systematisk udveksle fælles rapporter om det lokale Schengensamarbejde med deres centrale myndigheder.

- Der skal etableres regional undervisning i visumkodeksen for personalet i medlemsstaternes konsulater, især med hensyn til indførelsen af visuminformationssystemet i den pågældende region.
- d) Kommissionen skal i samarbejde med EU-Udenrigstjenesten:
- styrke EU-delegationens og kontaktpunktets kapacitet til at udføre opgaver vedrørende det lokale Schengensamarbejde, idet der lægges særlig vægt på regioner, hvor arbejdsbyrden er stor, ved at:
 - a) afholde fokuserede undervisnings-/informationsmøder både centralt og regionalt (i samarbejde med EU-Udenrigstjenesten) om anvendelsen af visumkodeksen (og håndbøgerne) og gennemførelsen af visuminformationssystemet
 - b) forbedre netværkssamarbejdet mellem kontaktpunkter for det lokale Schengensamarbejde, eventuelt ved afholdelse af årlige seminarer, hvor der sker en generel ajourføring af og informeres om EU's politik på området indre anliggender og andre dermed relaterede politikker
 - c) forbedre "basisinformationspakken" til kontaktpunkterne i det lokale Schengensamarbejde, bl.a. med en skabelon til et "fælles informations-ark" for at sikre ensartet kommunikation om den fælles visumpolitik
 - d) revidere del II i håndbogen om oprettelse af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde og supplere den med yderligere oplysninger om gennemførelsen af visumkodeksen og opgaver i det lokale Schengensamarbejde.

V. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

EU opfattes tit negativt af tredjelande på grund af de uigennemskuelige og ugenomsigtige visumprocedurer. For mange er den første kontakt med "Europa" en medlemsstats konsulat, hvor de ansøger om visum. Derfor er det meget vigtigt at anvende visumkodeksen korrekt, så processen bliver bedre og sikrer visumansøgere en retfærdig og lige behandling, der er gennemskuelig. Det lokale Schengensamarbejde er det vigtigste værktøj til at sikre en konsekvent gennemførelse af visumkodeksen, samtidig med at der tages hensyn til lokale forhold.

Det er især temmelig specifikke, konkrete opgaver, der skal udføres i medfør af visumkodeksen, og det er på kort sigt vigtigt, at dette også sker, især harmoniseringen af listen over den krævede dokumentation. Et bedre samarbejde om disse spørgsmål og en øget byrdedeling mellem medlemsstaterne og Kommissionen i det lokale Schengensamarbejde vil bidrage til at opbygge tillid til processen.

Gennemføres bestemmelserne i det lokale Schengensamarbejde korrekt, og bliver mulighederne i visumkodeksen udnyttet, vil den fælles visumpolitiks ry blive bedre, og dette vil gavne forholdet til de pågældende landes myndigheder.